

mende Finansaar, skønt der dog kunde have været nogen Grund til at kaste et Søgelys ud i den Retning. Naturligvis kan ingen forlange, at Finansministeren skal sige os, hvordan det vil gaa med Verdenspolitikken i 1919—20, hvordan det vil gaa med Tilførslerne, Verdensmarkedets Priser, Arbejdsløsheden, og alt dette; men ubilligt er det sikkerlig ikke af Rigsdagen at forlange at faa noget at vide om, hvad Regeringen tænker at foretage sig for at mindske Udgifterne. Her er dog et Punkt, hvor vi til en vis Grad er Herre over, hvad der skal gøres. Ganske vist kun til en vis Grad, men dog i nogen Grad. Det er nemlig utvivlsomt, at sker det ikke, saa staar vi næste Aar, som jeg nævnedes før, overfor en lignende eller en endnu større Misère. Løntillæg og Dyrtidstillæg til Funktionærerne, Arbejdsløshedshylden og forskelligt andet vil antagelig, hvis alt lades uforandret, blive større end i dette Finansaar, thi Udgifterne er meget betydeligt forøgede, og der er kun faldet en Del af dem paa dette Finansaar. De Besparelser, som kunde ventes, synes desuden i en beklagelig Grad at udeblive. Det er ret forbausende, hvad vi efter Ministerens Forelæggelsestale erfarer, at Militærudgifterne ikke kan beregnes at blive mindre i dette Finansaar end i det foregaaende, endskønt vi har foretaget en Hjemsendelse af Sikringsstyrken. Det er heller ikke overensstemmende med, hvad Finansministeren selv mente, da vi i Efteraaret behandlede disse Sager. Dertil kommer, at Finansaaret 1918—19 paa ingen Maade kan kaldes et Likvidationsaar overfor den store Varehandel, vi sidder i. Adskilligt skydes ud, saaledes som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget og af Finansministerens Udtalelser, fordi der endnu paa dette Tidspunkt ikke er Tale om nogen endelig Likvidation af disse Forhold. Altsaa, de endelige Likvidationsudgifter, om hvis Størrelse man jo nok maa have Lov til at have ret uhyggelige Forestillinger efter de Erfaringer, man hidtil har indhøstet, gaar over paa 1919—20. Men saa maa vi igen til næste Aar belave os paa et Underskud af Millioner, der tælles med 3 Cifre.

Og hvordan skal det saa dækkes? Af en interessant Brevveksling med Bankerne, som er aftrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, ses det jo, at Bankerne har udtalt sig om Laanemulighederne. Den højtærede Minister bemærkede, at Bankerne ikke havde talt Politik med Ministeriet. Det er jo en Selvfølge, det skal

Bankerne heller ikke gøre. Men naar Bankerne afslutter en stor Finansforretning, er det ikke saa helt urimeligt, at de taler Finans med Ministeriet, og Finans er jo i disse Tider i meget høj Grad Politik; de to Ting kan slet ikke skilles fra hinanden. Der har Bankerne talt ganske kraftigt og forstaaeligt. De har sagt: „Bankerne anmoder derfor Hr. Finansministeren om af yderste Evne at drage Omsorg for, at Staten ikke paa ny i indeværende Aar kommer til at henvende sig til Laanemarkedet, og i alt Fald ikke, forinden det er blevet afgjort, om og med hvor stort et Beløb dette maa belastes i Anledning af de Statsudgifter, som Sønderjyllands Indlemmelse i Kongeriget vil medføre“. Samtidig argumenteres der meget træffende angaaende den Kalamitet, det vilde være for det almindelige Erhvervslivs Interesser, hvis man søgte til Laanemarkedet i Løbet af dette Aar. Dette er jo Udtalelser af meget stor Betydning; de afskærer praktisk talt Laanemulighederne for indeværende Aar.

Er der da en Beskatningsmulighed, en Mulighed for ved Hjælp af Beskatning at dække det store Underskud, vi desværre maa forvente? Ikke efter Finansministerens Udtalelser. I den Henseende udtalte den højtærede Minister sig ret klart. Han sagde: Indirekte Skatter af en saadan Størrelse, at det i denne Forbindelse spiller nogen Rolle, tænker Regeringen ikke paa at foreslaa og tænker vel ingen paa; og med Hensyn til den eneste Skat, som kan tænkes at spille nogen Rolle her, den almindelige Formueforøgelsesskat, om hvilken der forhandlede i Anledning af Skatte-lovene i Efteraaret, og som, forsaavidt den var nødvendig for at likvidere det hele Krigsbo, alle Partier erklærede sig principielt villige til at slutte sig til, tænkte Ministeren sig heller ikke en saadan almindelig Formueforøgelsesskat i indeværende Aar. Thi man ræsonnerede saaledes, at da Merindkomstskatten bliver at betale i December 1919, og da Formueforøgelsesskatten væsentlig vil falde paa de samme Skuldre som den, vil heller ikke den Vej være praktikabel, og den Betragtning kan jeg i og for sig dele. Det vil altsaa sige, at Sundene er saa nogenlunde lukkede, hvis vi atter faar et Underskud, der blot kommer nogenlunde op imod det, her er Tale om.

Under disse Forhold maa vi unægtelig spørge med Finansministeren: Hvad nu, kan dette blive ved? Disse Spørgsmaal er særdeles berettigede. Finansministeren